

Det er jo sådan, at en minister bagefter skal kunne stå til regnskab for Folketinget og kunne forklare, hvor hjemmelen i loven var til det, man foretog sig. Og når jeg siger, at jeg ikke kan få øje på en hjemmel til at kunne gribe ind i sagen med Uma Ratnavadyvel, jamen så har jeg ikke nogen mulighed for at gøre det. Og jeg synes, det bedste udtryk for, at det ikke var muligt, er Ombudsmandens afgørelse af 8. december 2000, hvor han siger, at der er ikke noget grundlag for kritik i de 15, mindst 15, afgørelser, der er truffet i den her sag.

Søren Søndergaard (EL):

Det, der er det ynkelige, synes jeg, er, at ministeren forsøger at gemme sig bag den lov, hun selv har været med til at vedtage. Og det var jo det, der skete. Jeg vil godt læse op, hvad ministeren sagde: »Jeg har desværre ikke nogen muligheder for at stoppe denne udvisning med den lovgivning, vi har.«

Ministeren mente formentlig: med den lovgivning, som Socialdemokratiet har gennemført sammen med De Radikale, Venstre og De Konservative. Og hun fortsatte: »Hvis jeg gik ind og gav en dispensation eller ændrede beslutning, så ville det være et brud på loven.« Igen, ministeren gemmer sig bag loven, og hun fortsætter: »Det er mig, der skal stå til regnskab over for Folketinget,« – ja, uha, ikke? – »og når jeg får at vide af juristerne, at der ikke er noget lovbundet og jeg på den måde ville bryde loven, jamen så er jeg selvfølgelig nødt til at holde mig til det.« – Nødt til at holde mig til det!

Det er en minister, der gemmer sig bag en lovgivning, som ministeren selv ikke bare har overtaget, ikke bare har arvet, men har været aktiv bannerfører for blev gennemført. Og det er ynkeligt. I stedet kan man stille sig op og sige: Vi vil ikke have de folk her, de skal ud. Og ikke begynde at snakke om desværre og så gemme sig bag loven. Det klæder ikke nogen.

Knud Erik Hansen (SF):

Jeg synes, jeg fik det svar fra ministeren, at det var ministerens skøn. Så synes jeg ikke, det er rimeligt, at man siger »desværre«, hvis det er ministerens skøn. Så synes jeg, at man skal stå ved det og sige: Jeg har skønnet i det her tilfælde, at jeg ikke vil bruge de bestemmelser i loven, der kunne åbne op for, at denne person her kunne have fået lov til f.eks. at blive i Danmark 3-6 måneder, så vedkommende kunne søge familiesammenføring fra Danmark.

Jeg oplever, at det er ministerens skøn. Kan ministeren bekræfte, at det er ministerens skøn, og at ministeren faktisk i henhold til § 9, stk. 2, nr. 4, havde haft mulighed for at sige, at Uma Ratnavadyvel kunne have fået lov til at være i Danmark 3-6 måneder, indtil hun kunne søge familiesammenføring? Er det korrekt, at det skøn kunne ministeren godt have udøvet?

Lars Kramer Mikkelsen (S):

Jeg vil godt spørge, om ministeren kan bekræfte, at hvis flere sager skal afgøres ved skøn, og at der skal træffes afgørelse ved egentligt skøn, desto større vil risikoen for helt vilkårlig sagsbehandling også være, og at der vil være helt vilkårlige sagsudfald i eventuelle lignende sager?

Indenrigsministeren (Karen Jespersen):

Jeg synes ikke, at jeg gemmer mig bag loven, fordi det, der er en kendsgerning, og det, der jo om ikke andet fremgår utrolig tydeligt af Ombudsmandens meget omhyggelige gennemgang af denne her konkrete sag, er, at det er i orden. Der er ingen kritikpunkter med hensyn til, hvordan afgørelserne er truffet, hverken i forhold til den bestemmelse, der bliver nævnt her, eller i forhold til andre bestemmelser. Og det synes jeg er et meget godt udtryk for, at der ikke var noget lovgrundlag.

Til hr. Knud Erik Hansen: Jeg kunne ikke have skønnet sådan, at den kvinde havde fået dispensation i forhold til lovgivningen. Når vi ser på den konkrete regel, som hr. Knud Erik Hansen henviser til med de 3 år, som den herboende skal have opholdt sig her, er der i den bestemmelse ingen dispensationsmuligheder.

Så er der ud over det nogle bestemmelser, hvor man af helt særlige grunde kan få lov til at være i landet. Men det grundlag er ekstremt snævert og kunne ikke anvendes i den her sag. Så jeg har været nødt til at træffe den her afgørelse.

Men jeg har jo også sagt meget tydeligt, at det står jeg ved, fordi jeg mener, at det er en afvejning af helheden over for nogle konkrete sager. Og gik man ind og ændrede bestemmelserne her, jamen så ville man kunne komme i den situation, at der var betydelig flere, der fik opholdsgrundlag i Danmark, og det synes jeg simpelt hen ikke vi kan sige vi i øjeblikket er i stand til at rumme i Danmark.

Til hr. Lars Kramer Mikkelsen: Det er jo rigtigt, at jo mere skøn, der anvendes, jo mere risiko er der også for en vilkårlig sagsbehandling.